

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Сливен, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, III СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимира Д. Кондова

при участието на секретаря Маргарита Анг. Андонова
като разгледа докладваното от Красимира Д. Кондова Гражданско дело № 20232230105101 по описа за 2023 година

Предмет на разглеждане е иск по чл.79 ЗЗД.

Ищцата твърди, че на 22.11.2023г. сключила с ответното дружество договор за наем на автомобил по силата на който платила 192лв. за услугата и депозит от 800лв. който трябвало да ѝ бъде върнат след като върне автомобила. Сочи, че ползвала автомобил с ДКН ***, който върнала в 4,24ч. на 25.11.2023г. на терминала на аерогара София и предала ключовете на служител на фирмата. Съгласно договора, депозитът от 800лв. следвало да ѝ бъде върнат по банковата ѝ сметка в рамките на 20-30 дни, както било отбелязано и на самия договор. Твърди, че до настоящия момент не ѝ бил върнат, въпреки че крайния срок бил до 25.12.2023г. От многократно проведени разговори с представители на дружеството и на телефон посочен на самия договор ѝ било обяснено, че парите били наредени и трябвало да са в банковата ѝ сметка. Дори ѝ изпратили копие от нареждане, относно възстановена сума от 800 лв. по сметка на картодържателя. Самото нареждане било без печат на дружеството и подпис на наредителя. На датата на транзакцията имало посочено само годината, но не и дата и час. Отново поискала от служителка на дружеството, представила се като Надин, да ѝ

бъде изпратено банково бордеро за извършения превод, но ѝ било отговорно да си го поиска официално.

Иска се от съда осъждане на ответното дружество да заплати по посочена банкова сметка на ищцата сума в размер на 800 лв., представляваща невърнат депозит за ползването на автомобил, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба 29.12.2023г. до окончателното плащане.

Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът депозирал отговор на исковата молба.

Твърди, че искът бил предявен преди настъпване на падежа за връщане на сумата. Наемното правоотношение се регламентирало от Общи условия и съгласно чл. 64 от същите, освобождаването на депозита се извършвало, съобразно условията и сроковете на съответната банка, като минималният срок за обработване на искането и освобождаването бил не по-малко от 30 работни дни. Договорен бил минимален срок, а не максимален такъв. За това свидетелствал и печат на английски език върху договора „ deposit refund after 20-30 working days“, което в превод означавало „възстановяване на депозита след 20-30 работни дни“.

Автомобилът бил върнат на 25.11.2023 г., а минималният срок изтичал на 11.01.2024 г., когато била получена исковата молба. Тя била подадена на 29.12.2023 г., т.е. преди изтичане на срока по чл. 64 от Общите условия. Поради това, ответното дружество сочи, че не е дало никакъв повод за завеждане на делото.

Твърди, че ищцата не се свързвала с ответника да иска връщане на сумата. След получаване на исковата молба, бил изпратен имейл за посочване на банкова сметка, но до момента нямало постъпил отговор от нея. Липсата на извънсъдебна покана и посочване на банкова сметка, по която да се преведе сумата, представлявало пречка за ответника да изпълни задължението си и било налице забава на кредитора съгласно чл. 96 ЗЗД.

Не оспорва задължението си, но твърди, че не дължи разноски за делото, поради това, че не е дал повод за завеждането му.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 22.11.2023г. в 02:00 часа ищцата сключила договор с ответното дружество за наем на автомобил, от който е видно, че следвало да го върне обратно на 25.11.2023г. Наетият автомобил бил марка ***, модел *** с рег.№ ***. От договора е видно също така, че ищцата заплатила депозит в размер на 800 лв., който следвало да бъде върнат след 20 до 30 работни дни /поставен печат върху договора/. Депозитът бил платен от ищцата с кредитна карта, посочена с номер в договора. Това се установява и от платежен документ, находящ се на л.8 от делото с авторизационен код ***.

Прието по делото е и нареждане от ответника до обслужващата го Банка ДСК ЕАД от 08.12.2023г. за възстановяване на сума от 800 лв. по сметка на картодържател на 22.11.2023г., на която дата е било извършено плащане на ПОС с дадени данни на банкова карта и изписан отново горепосочения авторизационен код ***. Това нареждане е представено по делото от ищцата, на която ѝ било предадено от ответника като доказателство, че сумата следвало да бъде по сметката ѝ.

В хода на процеса са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетели.

Показанията на свидетелите С.В. и Т.В. са идентични и установяват действително, че ищцата е наела автомобила с марка и модел посочени в договора на 22.11.2023г. и го е върнала на 25.11.2023г. на терминал на летище София, като предала на гише на ответното дружество ключа. Установяват също така водените разговори между ищцата и служители на ответника, че депозита ще ѝ бъде възстановен в рамките на 15-20 дни, а по-късно и че парите били наредени по сметката ѝ.

Исковата молба е депозирана в съда на 29.12.2023г. и получена от ответното дружество на 11.01.2024г.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на представените по делото писмени доказателства, които съдът кредитира изцяло, като неоспорени от страните.

Съдът кредитира изцяло свидетелските показания на разпитаните в процеса свидетели, тъй като те кореспондират с писмените доказателства, последователни са, житейски логични и вътрешно непререкаеми.

Установеното от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

Предмет на производството е предявен осъдителен иск за изпълнение на договорно задължение, произтичащо от сключен в писмена форма между страните договор за наем на автомобил от 22.11.2023г.

Не е спорно по делото, че страните били в облигационни отношения по повод нает за ползване автомобил. Установи се в производството наетия от ищцата автомобил на 22.11.2023г. и неговото връщане на 25.11.2023г., както и предаването на ключа на ответното дружество, чрез негов служител. Не е спорно и обстоятелството, че сумата по депозита в размер на 800 лв. не е възстановен на ищцата. Спорен е въпроса дали е спазен срока за възстановяване на депозита.

Съобразно Раздел VII от ОУ на ответното дружество наемател- чл.61 депозитът се заплаща, чрез кредитна карта, издадена на името на клиента и служи като гаранция за изпълнение на задълженията му по договора. Съобразно чл.64 от ОУ депозитът се освобождава /деблокира/ след пълна проверка на състоянието на върнатото превозно средство и неустановени нарушения в срок от 20 работни дни от връщането на автомобила. В случай на загуба или ако клиентът не представи авторизационната разписка, ответното дружество се задължава да подаде искане до банката за освобождаване на сумата, за което клиентът дължи такса в размер на 10 евро. Освобождаването на сумата се извършва съгласно условията и сроковете на съответната банка, като минималният срок за обработване на искането и освобождаването е не по-малко от 30 работни дни.

В процеса категорично се установи, че депозита е заплатен от ищцата от нейна банкова карта и това плащане е прието от ответника. Не се установи ищцата да е загубила или да не е представила авторизационната разписка /всъщност няма и такива твърдения от нито една от страните/ за да се прилага второто условие на чл.64 ОУ, при който случай срокът за възстановяване е минимум 30 работни дни. Следователно депозитът е следвало да бъде възстановен по сметката на ищцата, от която е и бил заплатен в срок от 20 работни дни от връщане на автомобила. Последният е върнат на 25.11.2023г. /събота/ и срокът е изтекъл на 22.12.2023г., т.е. преди завеждане на претенцията пред съда.

Неоснователно и голословно е твърдението на ответника, че не възстановил сумата, тъй като не разполагал с банковата сметка на ищцата.

Категорично се доказва, че тя е платила депозита, а и наемната цена на ПОС, чрез банкова карта, чиято сметка е посочена и в самия договор за наем на автомобил. Освен това ответникът представил на ищцата нареждане за възстановяване на сумата до банката си от дата 08.12.2023г. именно по тази сметка, от която е получил по-рано и плащането по договора. Неустановено остана по делото дали това нареждане е постъпило действително в банка ДСК за изпълнение и обработка, но ответникът не доказва да е възстановил сумата.

Ето защо искът се явява основателен и доказан в пълен размер и бива уважен. Върху сумата от 800 лв. бива начислена и законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда 29.12.2023г. до окончателното плащане.

С оглед изхода на спора, ответното дружество бива осъдено да заплати на ищцата деловодни разноски в размер на 350 лв. / 50 лв. платена държавна такса и 300 лв. платено адвокатско възнаграждение/.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.79, ал.1 ЗЗД, ИЗИ РЕНТ БЪЛГАРИЯ ЕООД, ЕИК 202163172 със седалище и адрес на управление гр.Несебър, обл.Бургас, ж.к. Слънчев бряг, хотел Карлово- етаж партер, ап. Химическо чистене, представлявано от С.Н.К. **ДА ЗАПЛАТИ** на В. С. И., ЕГН: ***** от с.***, общ.Сливен, **сума в размер на 800 лв. /осемстотин лева/**, представляваща невъзстановен в срок депозит по договор за наем на автомобил от 22.11.2023г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 29.12.2023г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, ИЗИ РЕНТ БЪЛГАРИЯ ЕООД, ЕИК 202163172 със седалище и адрес на управление гр.Несебър, обл.Бургас, ж.к. Слънчев бряг, хотел Карлово- етаж партер, ап. Химическо чистене, представлявано от С.Н.К. **ДА ЗАПЛАТИ** на В. С. И., ЕГН: ***** от с.****, общ.Сливен, **сума в размер на 350 лв. /триста и петдесет лева/**, деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните, чрез пълномощниците им.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____